

12. května

V 8 hodin ráno se dívky objeví, úplně vyřízené. Hned si zase lehnou. Všechny byly znásilněny. Zaslechnu jen, jak se jiné ženy, dostatečně beztaktní, hned vyptávají, „jaké to bylo“.

* * *

Kapitán, jak se říká našemu veliteli, vejde do místnosti a všichni se ho hned ptají, kdy asi budeme propuštěni na svobodu. Může se jednat jen o několik dní, míní, a když se ho ptám já, říká, že já jakožto Pražanka se dostanu na svobodu přirozeně jako jedna z prvních a vrátím se do svého bytu. Jestli mě vykradli, mohu požádat o náhradu škody. Říšští Němci se prý také dostanou s transporty co nejdřív domů. Ti, kteří tu žili už před rokem 1938, mohou zůstat. Rozdá některým dětem sladkosti a několik krajíců chleba. Ukázalo se, že je velmi milý, zdá se ale velmi prohnaný. Bere do úschovy šperky, aby nám je nesebrali Rusové. Zdalipak je všichni ti důvěřivci, kteří mu šperky odevzdávají, ještě někdy uvidí? Slyšela jsem, že je také velmi úplatný a umožní jednotlivcům propuštění na svobodu, za což bere peníze. Já žádné nemám. I když je naděje na úspěch nepatrná, riskovala bych to, ale moje peníze zůstaly z části v kabelce, kterou mi vyrvali, z části v bytě, jestli odtamtud už také nezmizely.

* * *

Bavíme se s tím i oním. Každý zažil něco hrozného, všude se debatuje o jednom: „Kdy budeme konečně propuštěni?“ – „Kdy

začnou výslechy?“ – Nikdo neví nic přesného. Ale každý něco slyšel.

* * *

Odpoledne začnou najednou vyvolávat občany států, které nevedly válku na straně Německa. Je tu jedna Američanka, jedna Švýcarka a ještě jedna žena, o které vím jen to, že se krátce a srdceryvně rozloučila s matkou, jež tu musela zůstat, zatímco dcera cizí státní příslušnosti odjela. Řekli jsme jen: „Ty šťastlivkyně!“ Byly na svobodě.

* * *

Několik lidí bylo znovu povoláno na barikády, tentokrát se to ale odehrálo bez ran. Nejhorší dny prý byly úterý a středa. Byla i obzvlášť špatná místa, kde se chátru nepodařilo zadržet.

* * *

Pana Gassera vídám častěji, pokaždé mi řekne pár milých slov. Nechal si od jednoho strážného obstarat cigarety. Jednu si vykouříme společně. Člověk si vůbec nedokáže představit, že je taková proměna během několika dní možná. Ze řvoucích strážných se vyklubali lidé, kteří nás tajně zásobují, někdy dokonce nemyslí na vlastní prospěch, někteří z nich jsou velmi laskaví.

* * *

Světlovlasé ženě s dítětem se daří lépe, staré paní profesorce ještě velmi špatně. Vzala si zřejmě velkou dávku veronalu.

Mytí je hrozné, umyvadla jsou už ucpaná. Toužím po koupi jako nikdy v životě.

* * *

Večer Ritu znovu navštíví ten ergeman. Doufá, že ji přece jen dostane ven, a přinesl jí salám a chleba. Tíše se jí zeptám, zda už byl v mém bytě. Podívá se na mě zvláště a zakrotí hlavou. Pravděpodobně nechce nic říct před ostatními. Pak se dozvím, že tam byl, právě když v mém bytě byla policie. Varoval Ritu přede mnou, protože z toho, co slyšel, jsem podezřelá ze špionáže, našli prý u mě i legitimace vystavené na různá jména. Tato informace mě hrozně vyděsí. Už se vidím ve víru událostí ve vězení, neboť toto je těžké obvinění. Pak si ale rozumně řeknu, že takové těžké obvinění si nemohou vycucat z prstu a že to v žádném případě není pravda. Nemám legitimace na různá cizí jména, to je nesmysl. Přesto nedokážu překonat určitý strach, člověk neví, co všechno se v této době může stát. I to, že s tím Rita vyrukovala až tak pozdě a tak podivně, mě uráží. Že by mi nakonec opravdu nedůvěřovala? Nebo si snad něco namlouvám? Každopádně přináší každý nový den nové rozčilující události.

* * *

Už celý den mám zavázaný krk. Bolí mě v něm, obtížně se mi polyká. Nemohu pořádně usnout, i když už je pozdě, jenom podřimuju, je mi hrozná zima a vůbec mi není dobře. Konečně se vyplazím ven, třesu se zimou. Sanitář má teď službu i v noci. Jdu k němu, měří mi teplotu. Mám horečku, přes 39 stupňů. Podívá se mi do krku a konstatuje: je

to angina. Nesmím zpátky k dětem, musím na izolaci. Ve vedlejší místnosti, kde jsou jen židle, sešoupnou čtyři židle dohromady, to je moje lože. Ujdu pár kroků, udělá se mi černo před očima, zhroutím se. Donesou mě dovnitř, opatří mi deku, mám zimnici. Později přijde kapitán a řekne mi, že obtelefonoval několik nemocnic, ale všude ho odmítli. Za prvé neberou žádné Němce, za druhé mají všude plno kvůli zraněným z revolučních dnů. Je mi všechno jedno. Jsem naprosto apatická a ten stav mi vůbec není nepříjemný. V hoře se rozplynou i strašlivé zážitky.

13. května

V poledne mě dovedou do bývalé dětské místnosti. Mezi tím se z ní stala marodka. Ležím teď na konstrukci z prken v rohu vedle dveří. Na nosítkách leží paní profesorka. Mladý chlapec, Čech – chytili ho pryč v uniformě HJ¹⁴ –, má zápal plic. Leží v zadním koutě a těžce dýchá. Kromě nás tu není nikdo. Rita mě přijde krátce navštívit, přinese mi flanelovou dětskou deku. Nezůstává dlouho, chápu ji, bojí se kvůli dětem, aby se nenakazila. Stará se o mě děvče, sudetská Němka.

* * *

Teď jsou matky s dětmi zase ve vedlejší místnosti, kde jsem spala minulou noc. Stále nás stěhují. Polykání je čím

¹⁴ Hitlerjugend (Hitlerova mládež) – mládežnická organizace nacistické strany. Od roku 1939 bylo v Německu až na nepodstatné výjimky členství povinné pro mládež ve věku 10–18 let. Židům bylo členství zakázáno.